

[Ellinger.]

i 1925, ikke i nævneværdig Grad har indvirket paa Antallet af Sædelighedsforbrydelser. Det er oplyst, at det af en Statistik for Københavns Vedkommende for Aarene 1921—27 fremgaar, at der kan regnes med 240 sigtede aarlig og 120 Paadømmelser, uden at der er væsentlige Svingninger i disse Tal. — I de tre Aar, der er forløbet efter Interneringslovens Ikrafttræden, er der i alt interneret 44 Personer. Da der sikkert i den Tid i hele Landet er idømt noget over 1 000 Personer Straf for Sædelighedsforbrydelser, er de efter nævnte Lov interneredes Antal altsaa ikke stort, og af de 44, der er blevet interneret, er der hidtil kun sluppet 2 ud, af hvilke den ene atter begik sin gamle Forbrydelse.

Det foreliggende Lovforslags § 1 bestemmer jo, at Personer, der ved ikke at kunne styre deres Kønssdrift udsætter sig for at begaa Forbrydelser og derved fremkalder Fare for sig selv og for Samfundet, hvis de selv begærer det, kan underkastes Indgreb i Kønnsorganerne, naar de først har faaet lægelig Vejledning om Indgrebets Følger, og Tilladelse meddeles af Justitsministeren efter indhentet Erklæring fra Retslægeraadet og Sundhedsstyrelsen. Det nævnte Indgreb er enten Kastration, altsaa Fjernelse af Testiklerne, eller Sterilisation, Vasectomi, Underbinding af Sædlederen. Ved Kastration nedsettes Kønssdriften betydeligt, men helt tilintetgøres den nu ikke. Ved Sterilisation svækkes Kønssdriften derimod ikke; Sædelighedsforbrydelser er altsaa dermed slet ikke udelukket, men ganske vist medfører de ikke Graviditet. Vil man da, naar man nu tilsigter at formindske Sædelighedsforbrydelsernes Antal, gaa til Kastration? Det er, vil man sige, noget, den paagældende i første Instans selv maa bestemme. Han skal have lægelig Vejledning om Følgerne, og saa maa han derefter tage sin Beslutning. Dette om den lægelige Vejledning har Folketinget sat ind i Lovforslaget, og derimod vil der i og for sig neppe fra nogen Side blive rejst Indvending. Nu er der jo imidlertid i mange Henseender stor Forskel paa Læger, ligesom der er stor Forskel paa os andre, og jeg betvivler stærkt, at enhver Læge vil være i Stand til at give en saadan Vejledning paa egen Haand med den fornødne Autoritet. Erfaringerne har vist, at Kastration omformer det paagældende Individ, at den medfører fysiologiske og psykiske Følger. Den kan medføre en Slappelse, en Depression, hvis Styrke og Indvirkning paa Indi-

videt dette vanskeligt kan bedømme, og den kan ende med Sindssyge. Er denne Erfaring nu rigtig, saa er det bl. a. derom, at den paagældende skal oplyses, men dette vil da formentlig bedst ske ved, at han eller hun gøres bekendt med de mulige Følger, i alt Fald delvis, paa en af de paa dette Omraade første Lægeautoriteter fastsat Maade, og ikke alene igennem en tilfældig Læges Vejledning, en tilfældig Læge, i hvis Praksis disse Spørgsmaal ikke eller kun sjældent er forekommet. Man kan naturligvis sige, at Sædelighedsforbryderen maa finde sig i saadanne Følger, da han udsætter sine ulykkelige Ofre — er det en Mand, er Ofrene jo Kvinder og Børn — for legemlig Skade og sjælelige Lidelser, som de maaske aldrig forvinder. Men man kan ikke gaa let hen over dette Spørgsmaal.

Nu synes der for øvrigt ogsaa at være nogen Uklarhed, idet det efter Lovforslagets § 1 — i alt Fald saaledes, som den først var affattet, der er jo ændret lidt i Ordlyden i Folketinget — skulde være den paagældende selv, der bestemte, hvilken af disse Operationer han vilde underkaste sig. Men jeg gør opmærksom paa, at Ordføreren i det andet høje Ting siger:

„Vi mener, det bør retteligt overlades til de vedkommende Autoriteter, saavel lægelige som juridiske, at bestemme, hvilken af disse Former der skal anvendes i det enkelte Tilfælde.“

Men dette kan vel ikke være rigtigt. Naar man taler om Frivillighed i dette Forhold, maa det vel være den paagældende selv, der er den bestemmende. Kærlighed er jo en meget sammensat Følelse, men man kan vel ikke bestride Muligheden af, at Sædelighedsforbryderen kan faa en dyb Følelse for en Kvinde, og at denne gengælder den, saaledes at et Ægteskab indgaas, som kan blive Mandens Frelse fra den gamle Last. Men har denne Mand nu været underkastet en Operation i Henhold til den Lov, hvorom der her foreligger Forslag, hvilken Sorg og Skade kan da dette ikke medføre? Jeg nævner dette for at pege paa, at det er et mangesidigt Spørgsmaal, der her foreligger for os, og overfor hvilket man derfor ganske naturligt staar usikkert.

Sagen foreligger her første Gang for Landstinget i denne Samling, og der er saa mange andre Ting, som de enkelte Medlemmer til daglig maa beskæftige sig med; saa mange Tilfælde, hvor man maa sætte sig ind i Sager, som man just ikke paa Forhaand er sagkyndig i. Og derfor stiller jeg det Spørgsmaal: Vil det ikke være rimeligt, at vi tager lidt Anstand, at nogle af os